

Sygn. akt: I 1 C 1217/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: sekr. sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2015 r. w Gdyni

sprawy z powództwa I. W.

przeciwko R. B.

o zapłatę

I Oddała powództwo w całości;

II Ustala koszty postępowania na kwotę 2.117,00 złotych, w tym 1.800,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III Ustalonymi w pkt II kosztami obciąża powoda i zasądza od I. W. na rzecz pozwanego R. B. kwotę 1.800,00zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka I. W. wniosła o zasądzenie od pozwanego R. B. kwoty 8.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 marca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż pozwany dokonał naprawy powypadkowej jej samochodu, jednakże po odbiorze pojazdu stwierdziła, że jest on w tragicznym stanie, tj. odcień lakieru na drzwiach lewych różni się od reszty, zderzak przedni jest źle zamontowany a reflektor źle dopasowany. W związku z tym powódka oddała pojazd pozwanemu celem dokonania poprawek. W dniu 26 stycznia 2012 r. powódka odebrała pojazd od pozwanego i stwierdziła, że samochód wygląda jeszcze gorzej niż przed poprawkami, zaś pozwany zażądał dodatkowej zapłaty w kwocie 300,00 zł. Powódka wskazała, że po dokonanych przez pozwanego poprawkach stwierdzono, że pojazd został polakierowany po całości ciemniejszym lakierem, a tylko jedne drzwi mają oryginalny kolor, zaś pod plastikowymi elementami pojazdu są zacieki lub niedociągnięcia i widać poprzedni kolor. Ponadto położony lakier wygląda tak, jakby była na nim kasza m.. Nadto lakier położony na zderzaku pojazdu odpryskuje. Powódka wskazała, że dokonała oględzin i wyceny szkody, którą spowodował pozwany, a następnie wezwała go do zapłaty. Nadto powódka wskazała, że zawiadzała pozwanego do próby ugodowej, zaś pozwany nie stawiał się na sprawę.

(pozew - k. 2-6)

Pozwany R. B. wniosł o oddalenie powództwa. Pozwany zarzucił, iż powódka żądając kwoty 8.000,00 zł chce się bezpodstawnie wzbogacić. Pozwany zaprzeczył, aby dokonywał dużej naprawy pojazdu powódki na przełomie listopada i grudnia 2011 r. Pozwany przyznał, iż wykonywał prace naprawcze na rzecz powódki w lipcu 2011 r. i styczniu 2012 r. Pozwany wskazał, że wszystkie części użyte do naprawy pojazdu zostały dostarczone przez zleceniodawcę i były to części używane i częściowo uszkodzone. Nadto pozwany wyjaśnił, że kwota 300,00 zł miała być zapłacona za

dotatkowe prace zlecone przez powoda, nie mające związku z naprawą pierwotną, tj. polakierowanie wymienionych elementów blacharskich samochodu. Pozwany z uwagi na to, że zdarzenie miało miejsce w 2011 r. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując iż roszczenie z umowy o dzieło przedawnia się po dwóch latach od wydania dzieła (odpowiedź na pozew - k. 31-34, protokół rozprawy z dnia 19 maja 2014 r. - k. 37, protokół rozprawy z dnia 15 września 2014 - k. 55-57)

W dniu 27.10.2014r Sad oddalił powództwo

(wyrok k. 92)

Na skutek apelacji powódki I. W. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015r uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie w zakresie rozprawy z dnia 20.10.2014r i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Gdyni

(wyrok k. 132)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lipca 2011 r. pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) należący do I. W. uczestniczył w kolizji drogowej.

okoliczność bezsporna, a nadto pismo ubezpieczyciela z dnia 1 grudnia 2011 r. - k. 78, kalkulacja naprawy z dnia 3 sierpnia 2014 - k. 79-82, kalkulacja naprawy z dnia 30 listopada 2011 r. - k. 84-86, zeznania powódki I. W. - k. 55-57, 165-6 na nośniku, zeznania pozwanego k. 164-5 na nośniku

Naprawę powypadkową w/w pojazdu w zakresie prac lakierniczo-blacharskich wykonał R. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Blacharstwo Lakiernictwo Samochodowe R. B. z siedzibą w G., który w dniu 1 października 2011 r. sporządził kalkulację uszkodzeń na kwotę 4.500,00 zł. I. W. nie zgłaszała zastrzeżenie do w/w naprawy i zapłaciła R. B. za jej wykonanie.

okoliczność bezsporna, a nadto zeznania powódki I. W. - k. 55-57,165-6 na nośniku, kalkulacja - k. 77, zeznania pozwanego k. 164-5na nośniku

W/w pojazd I. W. uległ kolejnej kolizji drogowej na przełomie listopada i grudnia 2011 r.

okoliczność bezsporna, a nadto zeznania powódki I. W. - k. 55-57, 165-6 na nośniku, zeznania pozwanego k 164-5 na nośniku

W styczniu 2012 r. R. B. wykonywał na rzecz I. W. prace lakiernicze dotyczące wymienionych elementów blacharskich w w/w pojeździe na kwotę 300,00 zł.

okoliczność bezsporna, a nadto zeznania powódki I. W. - k. 55-57, 165-6 na nośniku, zeznanai pozwanego k.164-5 na nośniku

Pismem z dnia 9 lutego 2012 r. I. W. wezwała R. B. do zapłaty kwoty 11.000,00 zł jako kosztu naprawienia pojazdu i przywrócenia go do stanu pierwotnego po pracach naprawczych przez niego przeprowadzonych.

okoliczność bezsporna, a nadto wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania - k. 9

W dniu 10 lipca 2012 r. I. W. zleciła rzeczoznawcy techniki samochodowej dokonanie oględzin pojazdu w związku z wadami wykonania napraw blacharsko-lakierniczych. Rzeczoznawca oszacował ogólny koszt związany z przeprowadzeniem naprawy tego pojazdu na kwotę 8.000,00 zł.

okoliczność bezsporna, a nadto opinia techniczna wraz z kosztorysem - k. 11-18

W dniu 22 maja 2013 r. I. W. sporządziła wniosek o zawezwanie R. B. do próby ugodowej.

okoliczność bezsporna, a nadto wniossek - k. 7

Sąd zważył, co następuje:

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się na w/w dowodach z dokumentów złożonych przez stronę powodową w toku postępowania. Dokumenty te uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ponadto nie były kwestionowane przez stronę przeciwną.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd nie oparł się na dokumentach złożonych przez powódkę wraz z pismem z dnia 22 września 2014 r. w postaci: dwóch decyzji (...) S.A. z dnia 7 grudnia 2011 r., wyceny z dnia 19 września 2011 r., zdjęć pojazdu oraz kalkulacji z dnia 19 września 2011 jako dotyczących szkody komunikacyjnej z dnia 3 września 2011 r. nie będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na zeznaniach powódki I. W.. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zeznania powódki częściowo są niespójne i niekonsekwentne, albowiem powódka nie pamięta wielu okoliczności dotyczących szkód komunikacyjnych z udziałem jej pojazdu i myli fakty. W konsekwencji Sąd dał wiarę zeznaniom powódki co do tego, że zlecała pozwanemu prace naprawcze pojazdu po kolizji z dnia 19 lipca 2011 r. oraz w styczniu 2012 r. Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, pomimo tego, że nie przedstawiła żadnego innego dowodu (w szczególności dokumentów dotyczących likwidacji tej szkody komunikacyjnej), że jej pojazd uległ szkodzie komunikacyjnej na przełomie listopada i grudnia 2011 r i że efekt naprawy powypadkowej z przełomu listopada i grudnia 2011 r. nie był zadawalający, albowiem potwierdził to pozwany w swoich zeznaniach. W konsekwencji Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, że naprawa jej pojazdu ze stycznia 2012 r. dokonana przez pozwanego na kwotę 300,00 zł stanowiła również poprawki naprawy z grudnia 2011 r.

Sąd przeprowadził dowód z zeznań pozwanego R. B., którego zeznaniom dał wiarę w zakresie, w jakim znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach powódki. Pozwany zeznał, że naprawiał pojazd powódki dwa razy oraz że poprawiał w styczniu lub lutym 2012r, chociaż nie powiedział kategorycznie, że poprawka dotyczyła drugiej naprawy. Sąd pominął dowód z zeznań świadków Ł. W. i K. K. oraz dowód z opinii biegłego, albowiem zostały zgłoszone z naruszeniem art. 207 kpc dopiero w dniu 19.11.2015r / dzień przed rozprawą/ i na rozprawie w dniu 20.11.2015r, a pierwszy wyrok został uchylony w dniu 1 kwietnia 2015r, zawiadomienie o terminie rozprawy zostało wysłane do stron i pełnomocników w dniu 30.6.2015r, tak więc w/w dowody mogły być zgłoszone najpóźniej do połowy lipca 2015r -zgodnie z pouczeniem k. 150, a zgłoszenie ich dzień przed rozprawa li tylko miało na celu przedłużenie postępowania.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż pozwany dokonał na zlecenie powódki naprawy jej pojazdu po kolizji zaistniałej w dniu 19 lipca 2011 r. Poza sporem pozostawało również to, że powódka nie zgłaszała zastrzeżeń co do tej naprawy. Bezsporne pomiędzy stronami było także to, że pozwany wykonywał na rzecz powódki prace lakiernicze elementów blacharskich w przedmiotowym pojeździe w styczniu 2012 r., za które zażądał zapłaty kwoty 300,00 zł oraz wykonywał na rzecz powódki prace naprawcze po szkodzie komunikacyjnej zaistniałej na przełomie listopada i grudnia 2011 r a potem poprawiał je przy okazji naprawy w styczniu 2012r.

Spór sprowadzał się natomiast do ustalenia czy pozwany wykonał poprawnie na rzecz powódki prace naprawcze po szkodzie komunikacyjnej zaistniałej na przełomie listopada i grudnia 2011 r. W konsekwencji sporne było to, czy prace te zostały wykonane prawidłowo i czy pozwany ponosi odpowiedzialność za powstałą przy wykonywaniu tych prac szkodę. Spór sprowadzał się również do ustalenia charakteru prac naprawczych wykonanych przez pozwanego na rzecz powódki w styczniu 2012 r., tj. czy stanowiły one poprawki uprzednio wykonanych w grudniu 2011 r. prac naprawczych pojazdu czy też nie miały one żadnego związku ze szkodą komunikacyjną zaistniałą na przełomie listopada i grudnia 2011 r.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 361 k.c. szkodę stanowi różnica pomiędzy stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by w jego majątku istniał, gdyby zdarzenie nie nastąpiło.

Zasadniczą kwestią w zakresie ustalenia rozmiarów szkody, w kontekście art. 6 k.c. jest udowodnienie przez powoda wszystkich okoliczności, które uprawniają do uzyskania stosownego odszkodowania.

Nie budzi wątpliwości, iż aby można było przyjąć odpowiedzialność pozwanego, zgodnie z art. 6 k.c. winno się udowodnić wszystkie przesłanki odpowiedzialności tj. szkodę (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1973 r., III CRN 272/73, OSN 1974/10/177), związek przyczynowy łączący szkodę z określonym zdarzeniem oraz winę sprawcy. Wobec przyjęcia, iż ciężar dowodu spoczywa w zasadzie na powodzie (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSN 1970/9/147 oraz z dnia 5 stycznia 1999 r. (...), 98 nie publ.) nie udowodnienie powyższych przesłanek odpowiedzialności winno skutkować oddaleniem powództwa.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, powódka nie wykazała ani nie udowodniła w żaden sposób, że to właśnie pozwanego prace doprowadziły do szkody, której naprawienia powódka domaga się w niniejszym procesie. Pozwany nie zaprzeczył, aby dokonywał na rzecz powódki naprawy pojazdu na przełomie listopada i grudnia 2011 r., ale stwierdził, że wykonał tę naprawę prawidłowo, ponadto na życzenie powódki poprawił, to co się jej nie podobało. Powódka nie przedstawiła żadnego dowodu na to, że prace wykonywane przez pozwanego w styczniu 2012 r. były związane z nieskuteczną poprawą naprawy przeprowadzonej na przełomie listopada i grudnia 2011 r., zaś pozwany twierdził, iż wykonane w tym czasie prace były poprawką również poprawką prac naprawczych uprzednio przeprowadzonych, ale nie tylko.

W przedmiotowej sprawie powódka nie wykazała również wysokości samej szkody, którą poniosła, a której naprawienia dochodziła przedmiotowym pozwem. Kwota, którą wskazała powódka w pozwie poparta została jedynie opinią rzeczoznawcy sporządzoną na zlecenie powódki 7-8 miesięcy po zaistnieniu zdarzenia wywołującego wskazywaną przez powódkę szkodę. Powódka nie przedstawił żadnych faktur, rachunków ani innych dowodów świadczących o tym, iż rzeczywiście taką szkodę poniosła, nie zgłosiła również wniosków dowodowych w terminach przewidzianych przepisami postępowania cywilnego, na podstawie których można byłoby ustalić fakt, czy naprawa została wykonana poprawnie i wysokość szkody np. opinia biegłego. Kwota dochodzona pozwem stanowi zatem wyraz ustaleń powódki i nie ma ona charakteru wiążącego w danym zakresie.

Zważyć należy, iż zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu strona, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, obowiązana jest fakt ów wykazać. Stosownie bowiem do treści art. 6 k.c. "ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne". Ponadto, zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, to strony mają dążyć do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a w razie nieuzasadnionej bierności strona naraża się na sankcję w postaci przegrania procesu.

Reasumując, nie można przyjąć, iż powódka wykazała związek przyczynowy pomiędzy wskazywaną szkodą a zdarzeniem, które rzekomo miało ją wywołać. Powódka nie wykazała również, iż roszczenie, które zgłosił odpowiada poniesionej przez nią szkodzie.

Analizując zarzut przedawnienia roszczenia powódki, Sąd ustalił, że ewentualna szkoda miała miejsce na przełomie listopada /grudnia 2011r., a pozw w tej sprawie złożono 9.5.2014r., więc, zgodnie z przepisami art. 646. k.c. : "Roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane - od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane.", roszczenie powódki przedawniło się najpóźniej w lutym 2014r, kiedy to doszło m.in. do poprawy naprawy samochodu wg zeznań stron i wydania go powódce.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 646 kc, 361 k.c. w zw. z art. 6 k.c. a contrario oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku, na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., § 6 pkt 4 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349), zasądzając od powódki jako strony przegrywającej proces, na rzecz pozwanego kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.